

— Вие имате творческа дарба. А творците и въ пустинята се чувствуватъ въ своята стихия.

Той я изгледа замисленъ. Догади, че въ схващането ѝ има нѣщо правдиво, ала обзе го свенъ и, за да отклони въпроса, додаде: — може би. Ала азъ все пакъ стоя на свето разбиране. . . Ето малкото календарче, което вие тъй грижливно сте запазили, да се не извали отъ курката ми. Знаете ли, че не мога да му се нарадвамъ. По часове гледамъ пѣсгритѣ му странички, чета днитѣ, чета предсказанията за времето и ми става тъй леко на душа. Азъ, който никога не съмъ вѣрвалъ, че нѣкой може да предскаже времето, тукъ почвамъ да вѣрвамъ.

Той ѝ посочи календарчето, гдето бѣ отбелязано първо пролѣтно новолуние, последна четвъртъ и, оставилъ прѣстъ на пролѣтното новолуние — додаде:

— Знаете ли какви преживѣвания извиква спомена по пролѣтно новолуние! А лѣтното пълнолуние! А последна четвъртъ на настъпила есенъ. . . Азъ изживѣвамъ възторга на пролѣтътъ, захласа на лѣтото, меланхолията на есенъта и величието на зимната тишина. . . Ахъ, колко е хубаво на село въ роденъ край! — се изтръгна въздишка изъ гърдитѣ му.

— Отъ какъ ви срѣщнахъ и чухъ за пръвъ пътъ какъ може човѣкъ да обича селото — дълго мислихъ по вашитѣ разговори, ала неznamъ защо. . . Може би, защото азъ съмъ чедо на голѣмия градъ, но струва ми се, че да се живѣй вѣчно на село и то презъ цѣлата година е, какъ да кажа. . .

— Утекчително, искате да кажете?

— Незнамъ! . . . Струва ми се . . . пролѣтъ — да! но цѣло лѣто, презъ дъждовна есенъ: после презъ дълги зимни нощи!

— А да знаете, презъ тия дълги самотни нощи, какви свѣтли блѣнове населяватъ душата.

— Блѣнове! — едва прошена тя.